

klarede, at de vilde stemme imod Finantsloven, og mange af dem maa have underkrevet denne Erklæring, førend de vidste, hvad der stod i Finantsloven, som de vilde stemme imod; det var blot af politiske Hensyn, at de vilde gjøre, hvad de gjorde, og de troede at burde forkynde Thinget og Landet og Verden dette flere Dage, førend Finantsloven forelaa. Det vilde derfor have været ganske naturligt, om de Herrer havde i det Mindste begyndt denne Forhandling med en lignende Udtalelse, men her er man gaaet lige til den modsatte Yderlighed. Her laber man sig provocere, presse, trykke til at afgive en Erklæring, — som det saa viser sig, at man har havt parat i Lommen. Vi af Mindretallet ere vante til at maatte døie en hel Del, vi blive paa mange Maader satte til Bægs, men jeg synes, at det er ikke rigtig smukt handlet imod os, at man saaledes venter, indtil vi have presset og pint en Erklæring ud af dem, naar man dog har den færdig. Det vilde have været mere stemmende med den Belvillie, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds saa ofte har tilkendegivet overfor Mindretallet i det Hele og for enkelte Medlemmer i Særdeleshed (S. N. Hansen: Og for den ærede Raler), — ja navnlig ogsaa for mig og min ærede Nabo tilvenstre, denne rige Stat af Belvillie er saa stor, at den kan deles mellem Mange — det vilde have været mere stemmende med denne Belvillie, siger jeg, om vi havde faaet denne Erklæring uden et saadant Pres; det er altid saa pinligt for os at skulle presse det ærede Medlem. Jeg skal nu gaa over til den Erklæring, som er afgiven paa „det forenede Venstres“ Begne — jeg tillader mig at bruge dette Navn, da det i Dag saavel som tidligere har været benyttet upaatakt, og det heller ikke let er muligt at tale om disse Forhold uden at holde sig til, hvad der dog er et anerkjendt og notorisk Faktum, nemlig at Folkethingets Flertal danner et afsluttet Parti, som har antaget Navnet „det forenede Venstre“. Det hedder i denne Erklæring, at Ministeriet „efter tidligere at have fornegtet al konstitutionel Praxis“ nu „synes ligeledes at ville sætte sig ud over den Dom, hvorved Valgerne ved det sidst afholdte Valg have billiget Folkethingets Stilling ligeoverfor Ministeriet.“ Den høitærede Finantsminister har nys udtalt nogle saa Ord, hvori han for Ministeriet ligesaavel som for Andre hævdede en selvstændig Opfattelse af, hvad der er konstitutionel Praxis, og jeg skal derfor ikke dvæle herved, men holde mig til den anden Del af Paastanden, nemlig at Ministeriet nu „synes at ville sætte sig ud over den Dom, hvorved Valgerne ved det sidst afholdte Valg have billiget Folkethingets Stilling ligeoverfor Ministeriet.“ For det Første paaskjønner jeg den Mildhed, at man ikke har sagt, at Ministeriet „sætter sig ud over“, men holdt sig til at det „synes at ville sætte sig ud over“;

men det turde dog paa den anden Side være praktisk og parlamentarisk rigtigt ikke at handle efter Sandsynligheder, men vente, indtil Kjendsgjerninger foreligge. Dog da jeg netop har bebrejdet de ærede Herrer, at de ikke tidligere ere komne frem dermed, skal jeg ikke holde videre fast paa denne Anse. Men hvad er det, som Ministeriet antages at ville sætte sig ud over? Det er den Dom, hvorved Valgerne ved det sidst afholdte Valg have billiget Folkethingets Stilling ligeoverfor Ministeriet. Jeg tillader mig nu at formene, at Valgerne ved de sidst afholdte Valg fuldstændig have underkjenndt og misbilliget Folkethingets tidligere Optraeden ligeoverfor det nuværende Ministerium (Modsigelse), og dette skal jeg nu have den Ære nærmere at godtgjøre, selv ligeoverfor det ærede Medlem (S. Rjær), for hvem dette synes at være i den Grad overraskende, at han hengiver sig til støtende Munterhed derafter. For det Første er det en afgjort Sag, at de ærede Herrer ere komne tilbage færre i Tal, end de gif. Denne Kjendsgjerning tror jeg ikke, at man vil negte, om det end maa indrømmes, at den Formindskelse, de have faaet, ikke er stor, naar den sammenlignes med det Tal, de havde, da de gif ud herfra; men dersom man kunde læse i Sjærterne og sammenligne Formindsfelsen med det Tal, som Mange haabede paa, da de fremkaldte Opøsningen den 18de Oktober, da turde Formindsfelsen falde betydelig større ud. Men et Faktum er det i alt Fald, at de ere vendte tilbage færre, end da de gif ud. Det er den første Kjendsgjerning, som jeg tillader mig at slaa fast. Den anden er den, at foruden at de saaledes ere vendte tilbage færre i Tal, ere de vendte tilbage med en fuldstændig Fornegtelse, om ikke af deres Maal, saa i alt Fald af deres Middel (Modsigelse). Da vi forhandlede her i Oktober Maaned, gif der, som vi Alle hufte, en stærk Strømning gennem Salen, og jeg vil henstille til Enhver, som har fulgt denne Debat, hvad Svaret vilde have været, naar man dengang havde sagt: „Er det ikke Meningen, at de Herrer af Flertallet ville forfætte Negtelsen af Finantslovens Overgang til anden Behandling, indtil de have ført deres Paastand om en parlamentarisk Styrelse igjennem?“ Svaret vilde da have lydt med et bestemt Jo... (Stemmer: Nei, det er en Feiltagelse!) Det vilde have lydt med et bestemt Jo, og det har ogsaa lydt saaledes fra mangfoldige Ralerstole i Landet indtil den store Dag, da En af deres Midte til den største Overraskelse i alt Fald for de Allersfeste af dem (Nei, Nei!) erklærede, at det ikke var Meningen at forfætte dette Experiment (Modsigelse). Hvert enkelt Medlem eller nogle enkelte Medlemmer kunne jo gjerne sige, at de ikke bleve overraskede, og dersom man vil gaa meget dybt ind i Tingene, kan jeg gjerne sige, at jeg heller ikke blev overrasket derved, thi Omslaget stemmede ganske godt med den Opfat-